

Производството е по реда на раздел V, чл.58д и сл. от ЗАНН и е образувано по подадена жалба от Д. Г. В. от гр. София, чрез адв. М. К. - САК срещу наказателно постановление №19-4332-018668/02. 10.2019 г. на началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) Отдел „Пътна полиция“ (О „ПП“) при СДВР, с което му е наложено следното административно наказание на основание на основание чл.175, ал.1, т.4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) глоба в размер на 200 (двеста лева) лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца за нарушение по чл.103 от ЗДвП и на основание чл.179, ал.2, предл.1 от ЗДвП глоба в размер на 200 (двеста лева) лв. за нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП.

С жалбата се моли за отмяна на наказателното постановление като неправилно, незаконосъобразно и неоснователно, като се твърди, че НП е издадено въз основа на акт за събития, които са се състояли на 13.03.2019 г. и образувано въз основа на тях досъдебно производство, по което е ангажирана отговорността му по чл.270, ал.1 от НК и по чл.343в, ал.3, във вр. с ал.1 от НК и чл.343б, ал.3 от НК, като същото е приключило по реда на чл.381, ал.1 от НПК по НОХД № 5095/2019 г. по описа на СРС, НО, 22 състав, твърди се, че при съставянето на акта и издаденото въз основа на него НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и материалния закон, като за описаните нарушения е изтърпял наказателната репресия на държавата, доколкото е изтърпял наказанията си, които са му наложени по наказателното производство. Претендират се разноси по делото за адвокатски хонорар.

Жалбоподателят редовно призован се явява в съдебно заседание лично и с упълномощения от него процесуален представител. В хода на съдебното следствие жалбата се поддържа, а по същество се пледира за уважаване на жалбата срещу атакуваното НП, като се поддържат изложените в същата мотиви за допуснати множество нарушения на процесуалните правила и се добавя, че за двете нарушения, за които е санкциониран жалбоподателя е изтекла абсолютната давност по чл.82 от ЗАНН, цитираното в НП прокурорско постановление не е било връчвано, цитирано е различно досъдебно производство от това, което е приключило пред 22 състав, прокурорът и по двете ДП е един и същ, а в производството, приключило пред 22 състав са описани същите обстоятелства, които са и предмет на настоящето производство по НАХД № 11810/2022 г. Претендират се сторените от жалбоподателя разноси за изготвяне на жалба и процесуално представителство в производството от адвокат.

За органа издал наказателното постановление, в съдебно заседание не се явява представител и не е представено становище по жалбата.

От фактическа страна, относимите към спора обстоятелства, се установяват от събраните писмени и гласни доказателства:

С Постановление от 13.05.2019 г. на прокурор при СРП е прекратено наказателното производство по ДП №717/2019 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр. пр. №7135/2019 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл.343, ал.1, б.

„а“, във вр. с чл.342, ал.1 от НК с мотив, че извършеното не съставлява престъпление, а административно нарушение по ЗДвП и следва да се изпрати на О „ПП“-СДВР за преценка ангажиране на административнонаказателната отговорност на В. по реда на ЗДвП и ЗАНН. В постановлението на СРП се сочи, че ДП № 547/2019 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр. пр. №6547/2019 г. по описа на СРП е образувано на 13.03.2019 г. за престъпление по чл.216, ал.1 от НК и Д. В. е бил привлечен като обвиняем за престъпления от общ характер по чл.270, ал.1 от НК и по чл.343в, ал.3, във вр. с ал.1 от НК, а поради наличие по делото на доказателства за реализирано по непредпазливост ПТП на същата дата 13.03.2019 г. са били отделени материалите в самостоятелно наказателно производство ДП №717/2019 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр. пр. №7135/2019 г. по описа на СРП за извършено престъпление по чл.343, ал.1, б. „а“, във вр. с чл.342, ал.1 от НК. В мотивите на постановлението се сочи, че В. е извършил маневра, при която е ударил паркиран лек автомобил „АУДИ“, с ДК №..., при маневра се ударил в лек автомобил марка „Шкода“, с ДК ..., както и при маневра заден ход ударил полицейския автомобил марка „Опел“, с ДК №

Свидетелите Г. С., Г. Д. и А. А. били дежурен полицейски екип, като служители на 04 РУ-СДВР с полицейски автомобил, обозначено със светлини и надпис „Полиция“. Те се опитали да спрат за полицейска проверка със звуково-светлинен сигнал жалбоподателя като водач на МПС месец март 2019 г. Първоначално жалбоподателя не бил спрял. Впоследствие жалбоподателя е бил задържан за неподчинение. Свидетелят С. е придружил жалбоподателя до ВМА за тестване за наркотични вещества, но не помни дали е дал проба. Свидетелят Д. си спомня, че полицейския автомобил е бил ударен, но не сочи подробности как и от кого.

По внесено споразумение от СРП в СРС е било образувано НОХД № 5095/2019 г. по описа на СРС, НО, 22 състав. Същото е одобрено от съда за следните престъпления: по чл.270, ал.1 от НК, извършено на 13.03.2019 г. около 17:15 часа в гр. София, за което на Д. Г. В. е наложено наказание 10 месеца лишаване от свобода, което е отложено за изпитателен срок от три години; по чл.343в, ал.3, във вр. с ал.1 от НК, извършено на 13.03.2019 г. около 17:15 часа в гр. София, за което на Д. Г. В. е наложено наказание 1 година лишаване от свобода, което е отложено за изпитателен срок от три години и глоба в размер на 200 лв. и по чл.343б, ал.3, във вр. с ал.1 от НК, извършено на 13.03.2019 г. около 17:15 часа в гр. София, за което на Д. Г. В. е наложено наказание 1 година лишаване от свобода, което е отложено за изпитателен срок от три години и глоба в размер на 500 лв. Наказанията на В. са групирани на основание чл.23, ал.1 от НК и е определено едно общо най-тежко в размер на 1 година лишаване от свобода, което е отложено за срок от три години и глоба в размер на 500 лв., както и лишаване от право да управлява МПС за срок от една година.

На 13.03.2019 г. е съставен акт за установяване на административно

нарушение (АУАН) с фабричен номер 620066 на жалбоподателя за това, че на същата дата около 18:40 часа при управление на собствения си лек автомобил „Фиат Браво“, с ДК № ... в гр. София по ул. „Ярослав Вешин“ с посока на движение от ул. „Крайще“ към бул. „България“ като на кръстовището с ул. „Балша“ при полицейска проверка, след справка с ОДЧ се установило, че е неспособен, отказал да бъде изпробван с техническо средство полеви тест „Дръг чек 3000“ за употреба на наркотични вещества и му е издаден талон за медицинско изследване. Посочени са като правни квалификации на административните нарушения чл.150 от ЗДвП и чл.174, ал.3 от ЗДвП.

Въз основа на Постановлението на СРП по пр. пр. №7135/2019 г. по описа на СРП е издадено атакуваното наказателно постановление от съответното длъжностно лице, упълномощен въз основа на Заповед №81213-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи – ВПД началник сектор към СДВР, О „ПП“ при СДВР.

Гореизложената фактическа обстановка се установява от приетите писмени доказателства: Постановление на СРП, заповед, приобщеното НОХД №5095/2019 г. по описа на СРС, НО, 22 състав, както и от гласните доказателства: показанията на свидетелите С., А. и Д.. Съдът кредитира изцяло писмените доказателства по делото, като такива неопровергани от останалите доказателства по делото, ползващи се с формална доказателствена сила. Ценят се изцяло показанията на свидетелите С. и Д., като логични и непротиворечиви, отразяващи части от фактическата обстановка по делото, а относно тези на свидетеля А., доколкото не си спомня случая не се извличат правнорелевантни факти.

Съдът не кредитира, приложената по делото компютърна разпечатка, тъй като същата не съдържа данни за органа, от който произлиза, името и длъжността на лицето, което я е издало.

От така установената фактическа обстановка като прецени доводите и възраженията на жалбоподателя и неговия процесуален представител, както и изложените въззивни основания, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е **допустима** като подадена в законния четиринадесетдневен срок /видно от разписката за получен препис от наказателното постановление, което е станало на 29.08.2022 г., а жалбата е депозирана на 05.09.2022 г./ и от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от обжалване, а по същество е **основателна**, поради следното:

Съдът, при изпълнение на функцията си за преценка на законосъобразността на административнонаказателната процедура, като съобрази издаденото НП с изискванията на ЗАНН, указващи реквизитите на този административен акт и процедурата по съставянето му, намира следното:

Същото е издадено от надлежно компетентно длъжностно лице, чиито правомощия са залегнали в приложената по делото Заповед №81213-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи за компетентност на

министъра на вътрешните работи.

НП е било издадено на основание чл.36, ал.2 от ЗАНН въз основа на Постановление на СРП, с което е прекратено наказателното производство по ДП №717/2019 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр. пр. №7135/2019 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл.343, ал.1, б. „а“, във вр. с чл.342, ал.1 от НК.

Следва да се посочи, че давността, на която се позовава процесуалния представител на жалбоподателя по чл.82 от ЗАНН е изпълнителска и касае влезлите в сила наказателни постановления. Съгласно чл.11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Ето защо приложима е разпоредбата на чл.79, ал.1, т.2 от НК за погасяване на наказателното преследване при изтичане на предвидената от закона давност. Съгласно разпоредбата на чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 /ред. след измен. от бр.26/2010 г./ от НК, в случая доколкото наложените административни санкции са „глоба“ и „лишаване от права“, този абсолютен давностен срок е 4 години и 6 месеца. От датата, която се сочи като такава на извършване на нарушението 13.03.2019 г. до настоящето произнасяне е изтекъл срок от 4 години и 1 месец, поради което не е изтекла абсолютната давност.

В случая не са приложими сроковете за изпълнителската давност, тъй като наказателното постановление, поради обжалването му не е влязло в законна сила.

По т.1 на НП:

Констатира се, че е нарушена императивната разпоредба на чл.57, ал.1, т.5, предл. последно от ЗАНН, тъй като в издаденото наказателно постановление липсва описание на обстоятелствата, при които нарушението е извършено. Като в процесния случай в издаденото НП не се сочи и конкретното нарушение по изискуемия от закона начин, тъй като разпоредбата на чл.103 от ЗДвП касае две задължения за водача при подаден сигнал за спиране от контролните органи: „да спре плавно в най-дясната част на платното за движение“ или „на посоченото от представителя на службата за контрол място“. Кое от двете се приема за осъществено като нарушение не е посочено нито словесно, нито е отразена съответната хипотеза на сочената като нарушена правна норма. Описанието на това нарушение в наказателното постановление е, че „при подаден звуков и светлинен сигнал за спиране от контролен орган, водача не се подчинява и продължава движението си“. Поради което това описание не съответства на посочената като нарушена правна норма на чл.103 от ЗДвП. С липсата на конкретизация в словесното описание на нарушението и такова на правната норма, която административно-наказващия орган е преценил, че е нарушена са нарушени императивните разпоредби на чл.57, ал.1, т.4 и т.5, предл. I-во от ЗАНН.

На следващо място и по същество не се установи осъществяването на процесното нарушение по чл.103 от ЗДвП, поради следното:

Съгласно разпоредбата на чл.103 от ЗДвП: „При подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания“.

От събраните по делото доказателства, които се кредитират, не се установи в процесния случай, че жалбоподателя в качеството на водач на моторно превозно средство (по смисъла на § 6, т. 11 от ДР на ЗДвП) лек автомобил „Фиат Браво“, с ДК № ..., негова собственост не е спрял плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място. Нито един от тримата разпитани свидетели не сочат на факти за такова административно нарушение.

Ето защо съдът намира, че наказателното постановление в тази му част като незаконосъобразно следва да бъде отменено.

По т.2 на НП:

Съдът констатира, че и в тази му част на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, които водят до нарушаване правото на защита на жалбоподателя, а именно:

В конкретния случай описание на нарушението по изискуемия от закона начин не е сторено.

Сочи се за нарушена разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП в издаденото НП. Тази норма има следното съдържание: „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. ”

Предвид което словесното описание на нарушението в НП не може да бъде подведено под посочената правна норма като правна квалификация. Твърди се, че водачът е причинил ПТП, поради „несъобразена скорост“. Не се сочи, както е разписано в нормата какво конкретно като обстоятелства при управлението на МПС-то жалбоподателя не е взел предвид: атмосферните условия, релефа на местността, състоянието на пътя и на превозното средство, превозвания товар, характера и интензивността на движението, конкретните условия на видимост. Липсата на точна воля от страна на административно-наказващия орган говори за липса на властническо волеизявление относно това какво е конкретното нарушение, за което е съставено наказателното постановление.

Нещо повече така описаното словесно нарушение: реализирано ПТП, поради движение с „несъобразена скорост“ в НП не вменява задължение за водач на ППС. Какво е имал предвид административно-наказващия орган при описанието на нарушението не става ясно. **Несъобразена скорост** е всяка една такава, независимо от това дали е ниска или висока, която не е съобразена с конкретните предпоставки предвидени в разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП, а именно: атмосферните условия, релефа на местността, състоянието на пътя и превозното средство, превозвания товар, характера и интензивността на движението, с всички други обстоятелства, които имат значение за безопасността на движението. Като в постановлението на СРП, с което е прекратено наказателното производство и въз основа, на което е издадено процесното НП е посочено, че В. е извършил маневра, при който е ударил паркиран лек автомобил „АУДИ“, с ДК №..., при маневра се ударил в лек автомобил марка „Шкода“, с ДК ..., както и при маневра заден ход ударил полицейския автомобил марка „Опел“, с ДК № Предвид което от същото се установява различна от описаната в НП фактическа обстановка, конкретно неправилно извършени три маневри, вследствие на които са настъпили три ПТП-та.

Предвид което административно-наказващия орган с посочване на правна норма, която няма отношение, а и е в противоречие с описаната, както се посочи по-горе повече от лаконично, фактическа обстановка е нарушил правото на защита на жалбоподателя. В случая освен наличие на непълно описание на фактическия състав на нарушението, е налична и противоречива, неясна и несъответна на същото правна квалификация.

Констатираните от съдът допуснати съществени нарушения не могат да бъдат изправени в съдебна фаза на процеса и нарушават правото на защита на жалбоподателя да научи в какво конкретно го обвиняват, че е осъществил, както с коректно описание на нарушение, така и с правилно посочване на конкретна забранителна норма, по която да се квалифицира същото.

Съдът намира, че жалбата и по същество е основателна, тъй като не установи от събраните по делото доказателства по несъмнен и категоричен начин, какъвто закона изисква, съобразявайки фактите, подлежащи на доказване, съгласно чл.102 от НПК, доколкото е налице субсидиарното прилагане правилата на НПК на основание чл.84 от ЗАНН, а именно, че при управлението от жалбоподателя на лек автомобил „Фиат Браво“, с ДК № ... са допуснати нарушения на ЗДвП и поради тези нарушения да е настъпило ПТП. По делото не са събрани и доказателства по изискуемия от закона начин за настъпване на вреди по посочените в НП автомобили, за които се твърди, че са участници в ПТП, следствие на поведението на жалбоподателя, в нарушение на правилата за движение по пътищата, на посочената дата, час и място в НП. Като следва да се посочи, че нито един от тримата свидетели, разпитани в хода на съдебното следствие не сочат на данни за това административно нарушение, както и липсват такива данни в кориците на

приобщената административна наказателна преписка и в тези по НОХД №5095/2019 г. по описа на СРС, НО, 22 състав, а констатациите в постановлението на СРП не се явяват доказателство по смисъла на ЗАНН.

Поради което в тази му част наказателното постановление като незаконосъобразно следва да бъде отменено.

С оглед изхода на производството, а именно отмяна на процесното НП, претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноси се явява основателна. Като съобрази разпоредбата на чл.18, ал.2 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във връзка с чл.7, ал.2, т.1, при интерес до 1000 лв. - 400 лв., факта, че се касае за две административни наказания в размер от по 200 лв., както и като съобрази, че едно от наказанията е и „лишаване от права“, поради което е приложима разпоредбата на чл.18, ал.4 от същата наредба, която предвижда размер на възнаграждение от 500 лв., съдът прие, че адвокатското възнаграждение, заплатено на адв. М. К. в размер на 1 000 лв. се явява в границите, определени в Наредбата и нейния размер не е прекомерен, поради което следва да се възложат заплатените от жалбоподателя разноси в посочения размер за процесуалното представителство пред въззивната инстанция по делото, още повече, че в случая не се прави и възражение от въззиваемата страна за тяхната прекомерност.

Районен съдия:

С. Г.а